

Нечо охотно потвърди.

— Та пъма пужда да питаме Неча Какво знае Нечо? обади се попъ Ставри; ний си знаемъ стоката отъ по-напрѣдъ. Докторътъ дѣто ходи носи си и вжжето. Азъ и завчера казвахъ това на Селямскъзътъ. Бѣхъ му ходилъ на гости, да опитвамъ новата му ракия... ама знае да ѝ туря на караръ анасонътъ... А ти, хаджийке, добръ ли си, здрава ли си?

— Както ме видишъ, дѣдо попе, младѣж се и азъ съ младитѣ, отговори калугерицата, па се обърна пакъ къмъ Стефчова: — Но ти незнаешъ я, кой му подмѣнилъ писмата?

Хаджи Ровоама ъхъ сърбѣше язика да каже откритието си.

— Полицията ще узнае.

— Вашата полиция не струва ни ботка... Азъ да ти кажъ кой е, да ти кажъ ли? хилеше се тя, па се наклони на ухото му и му пришъпнахъ едно име. Но тайната се каза тъй високо, щото ъхъ чухъ всички. Нечу Аазата подхвърли броеницата си на горѣ, като се смѣяше къмъ потона; учителчето се спогледа знаменателно съ едного другото, а попъ Ставри избърбори:

— Сохрани, Боже, отъ соблазънъ нечестивихъ.

Рада засрамена се скри въ килерчето.

— Вижте го, вижте го, извика Стефчовъ, като посочи доктора Соколова, който съ още двама минуваше изъ двора. Единиятъ бѣше Викентий, а другиятъ — Кралѣчътъ, облѣченъ въ нови френски дрѣхѣ, отъ сивъ шаякъ. Всички се навалихъ на прозореца.

Това даде поводъ на калугерицата да каже и второто си откритие: — Знаете ли кой е този?

— Чужденецътъ ли? Той е нѣкой си Бойчо Огняновъ, отговори Стефчовъ; — но ми се види, че и той влачи *вранянско*.

Хаджи Ровоама направи отрицателенъ знакъ съ глава.

— Не е? попита Стефчовъ.

— Не е, друго е, дай да се хванемъ...